

Sortirà quinzenalment el dissabte

Redacció i Administració:
Passeig del Triomf, 51, 1.er 1.ra

Essent nacionalista l'acció que en el nostre poble realitza la Unió, tenen el dret i el deure de cooperar-hi tots els catalans moguts per les aspiracions del Nacionalisme, qualsevolga que sia llur pensar i sentir en matèries religioses, polítiques i socials. (DECLARACIÓ DE LA VII ASSEMBLEA DE LA UNIÓ CATALANISTA)

EDITORIAL

La nostra Festa Nacional

ARRIU de Catalunya s'aixequen veus demanant que s'instauri la diada de Sant Jordi com a Festa Nacional Catalana. L'any passat en rebé la consagració al fer ofrena els catalans d'Amèrica en aital diada, d'una formosa bandera catalana a la nostra Mancomunitat, embrió del futur govern de la nostra Pàtria redimida i al expressar el desig en el missatge llur de que fos aquella bandera la Bandera de Catalunya, l'única bandera nacional nostrada i que volés pel damunt de totes les altres banderes catalanes.

Nosaltres, nacionalistes radicals que volem agermanar el radicalisme de les idees amb el radicalisme de l'acció, acceptem aquesta Festa Nacional Catalana a cor obert, car Sant Jordi és el símbol més adequat a les nostres fretures i a les nostres co-bejances alliberadores.

La llegenda de Sant Jordi no és cap llegenda mística. Sant Jordi davant l'exigència tirànica del Drac opressor, no demana pas un nou miracle al cel. No convoca tampoc una manifestació, ni redacta cap missatge, ni proposa nomenar nous representants que vagin a assabentar al Drac del voler de tot el poble esclau o a discutir amb la fera dictadora el dret històric, jurídic o natural del poble sotsmés a exigir l'alliberació del jou inhumà. Sant Jordi jove, fort i ardit, es mira el seu valent corcer, afila la llança, prova la fortitud del seu braç i armat de totes les armes i cuirassat de totes les gosadies, escomet sobtadament el Drac sense prèvies explicacions ni enraonies eixorques.

I el Drac fou vençut i la princesa alliberada.

Cal que tots els nacionalistes radicals recordem constantment aquest simbolisme de la llegenda de Sant Jordi, patró de la vella Catalunya.

Cal que tots els nacionalistes radicals fem comprendre al poble l'alt exemple del cavaller Sant Jordi.

Quan tots estiguem disposats a revivre-la la gesta del coratjós cavaller, floriran les roses d'Abril vermelles de la sang de l'opressió i de la tirania i d'aquelles flors en granarà la llibertat del nostre Poble.

Així sia.

Les roses i Sant Jordi

Ha vingut la Primavera
com donzella d'un sarau.
Ha cantat la cadenera
refilets sota l'afrau.
I la barca volandera
toca'l cel cim del mar blau.

Per damunt de la carena
quan el mes d'abril somriu
un corcer la crin remena
com company del vent esquiu.
Per damunt de la carena
ve Sant Jordi, fugitiu!

Per camins i en l'espessura
va Sant Jordi, cavaller.
Es retalla sa figura
que voleia a trot lleuger.
Son vestit al sol fulgura
com les joies d'argenter.

Ve de lluny ple de dalia
com una au ala-batent.
Deixa'l pas per nostra via
un pessic d'enyorament,
amb records de tirania
que endogala en viu turment.

Sura per l'espai, serena
nostra veu amb foll despit:
—Volem rompre la cadena
que massega nostre pit.
Lliures som de la condena
com les aus per l'Infini!—

S'alcen mans com en sardana
en desig de llibertat.
Mes Sant Jordi per la plana
deixa'l viure de ciutat
—que l'amor te més ufana
si floreix vorera el prat.—

A son pas baden les roses
— blanques, fines com la mà.—
A desgrat, com malmiroses
les espines fa blincà.
Roses belles i oloroses,
qui pugués apomellà?

Roses rojes, purpurines,
de color de corali.
Jo vull roses sense espines
sens les punxes del patí.
Vull les roses carmesines
que Sant Jordi fa florí.

SIXT VILÀ

Districte Desè

EMPORI

El viatge de Bilbao a Barcelona, fent-lo seguit pel ferrocarril del Nord, és un viatge cançoner i més si hom no te la sort de poguer-lo realitzar com jo suara en companyia d'un bon amic, placèvol i d'amera conversació, qualitats sobreixents en el meu company de nissaga basca. Duiem, però, contra el tedi dels llargs viatges, llibres que ens oferien, pròdigs, abundants temes de conversació. Un d'ells és el relat de les memòries d'un vagó de ferrocarril. Un vagó que ha circulat per tots els indrets de l'estat espanyol i que com un ésser animat i amb ús de raó observa i comenta el molt que veu i sent i, en fer-ho parla, després d'un breu parèntesi favorable a València i Bilbao, de Catalunya i dels catalans amb lloança tan falaguera que aguditza el meu sentiment patriòtic empenyent-me a defensar fervorosament la nostra llibertat. Això féu que de bell antuvi la serenitat habitual del nostre dilecte amic s'enterbolís un poc. Després reacciona i donant una profunda mirada amb els ulls de llur intel·ligència al panorama grotesc i desesperant que ofereixen els qui ens entrebanquen amb llurs estructures artificioses i exòtiques, reconeix que tenim sobrada raó i que, com en la Dinamarca d'Hamlet, tot està corromput i que sols hi ha un camí de salvació i que és el que Catalunya segueix.

El dia que a totes les contrades de la Península Ibèrica no siguin tants els patrioters, sino els patriotes solament els que cridin cert «visca» i deixi per tant d'ésser aquest crit l'ensenya de tants paràsits i un lloc comú encubridor de tota mena de con-

cupiscències, Catalunya podrà vantar-se lligitimament d'haver donat un exemple de vida en redressar-se i plantar cara a les oligarquies uniformistes corruptores del Poder.

Els qui com el que signa aquestes ratlles hem de viatjar freqüentment i anem mes enllà de l'Ebre, fàcilment i intensa podem copsar millor que ningú el terreny que d'any en any va guanyant Catalunya en el que a ésser compresa de la resta d'Espanya es refereix. I no és aquesta afirmació nostra, filla d'una sobtada i lleugera impressió. Es un convenciment palesat després d'una llarga sèrie de periòdics viatges per les diverses regions hispàniques, en el transcurs del qual temps hom ha pogut copsar aquestes impresions feaents, després d'haver defensat mil vegades contra l'ambient insà creat arreu per la premsa patriotera de Madrid l'actitud rebel i fèconda de Catalunya en tots els moments de perill.

Les nostres converses d'avui amb andalusos, gallegos i castellans, aragonesos i bascongats respecte el nostre plet, no són per part d'ells, en general, apassionades i agressives contra tota cosa de Catalunya com en altres temps, a la qual cosa també hi ha contribuït l'haver acabat amb la preponderància de l'eixorc lerrouxisme a l'Ajuntament de la capital de Catalunya, l'actuació inqualificable del qual era depriment per la nostra terra, puix servia si més no d'argument als desafectes a la nostra causa i, sobretot, als seus detractors que parlaven de l'administració municipal barcelonina sense cap mena de distinció.

* * *

En parlar-ne l'altre dia amb l'abans aludit amic meu, fill d'Euzkadi, que visita sovint la nostra estimada ciutat, va donar-

JOVENTUT NACIONALISTA "ICARIA"

Lectura de poesies

originals, a càrrec de l'exquisit poeta

MELCIOR FONT

pel dia 2 de Maig proper, a dos quarts de deu de la vetlla,
en el estatge de la

Agrupació Excursionista Júpiter

Passeig del Triomf, 50